

BASTIAAN
RAGAS

HUISJE
BOOMPJE
BUIKJE

SORRY
geen
terrasbediening

EEN PLEIDOOI VOOR DE OUWE LUL 2.0

Over het boek

Reisverhalen, anekdotes en bespiegelingen over leeftijdsgenoten in lycra wielrenpakken, een bezoek aan een psychiater, honden die huwelijken redden, het België dat nooit afkomt, mannen die stiekem porno kijken en de drie W's die garant staan voor een gelukkig leven.

Huisje, boompje, buikje is een pleidooi voor de ouwe lul 2.0. Het is een treurig feest der herkenning voor mannen die worstelen met hun vermeende midlifecrisis en voor vrouwen die met deze mannen moeten samenleven.

Over de auteur

Met zijn succesvolle theaterprogramma's en de bestsellers *Maar je krijgt er wel heel veel voor terug* en *Papa is héél even aan de telefoon* is Bastiaan Ragas uitgegroeid tot dé vader en echtgenoot van Nederland.

Hij verkocht inmiddels meer dan 40.000 boeken met verhalen in zijn herkenbare en directe ironische schrijfstijl waarbij hij kritiek op zichzelf en zijn omgeving niet schuwt.

Bezoek www.vipboeken.nl voor informatie over al onze boeken. Volg [@VIP_boeken](https://twitter.com/VIP_boeken) op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina: www.facebook.com/VipBoeken.

Bastiaan Ragas

Huisje, boompje, buikje

2015
Amsterdam

© 2015 Bastiaan Ragas

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Amsterdam

Artwork

John Beckers

Foto

Nick van Ormondt

ISBN 978 94 005 0570 4

NUR 320

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Inhoud

Zenuwarts	7
Ouwe lul	14
Wie is de baas?	23
Grand Tour	34
Mijn hond begrijpt me niet	42
Later is altijd eerder dan je denkt	52
De koning en de vos	62
Wie volgt wie?	71
Net als toen	82
Zwarte zaterdag	90
Going Dutch	102
Boompje groot	112
Bear chair	121
Hapjesdag	131
Vrije jongens	142
De kookclub	150

Zenuwarts

Een straat in Amsterdam-Zuid, midden in mijn oude buurt. Soms heb ik nog weleens een lunchafspraak op de hoek van de Cornelis Schuytstraat, maar sinds we verhuisd zijn naar een dorp kom ik hier nog maar weinig.

Nummer 17. Hier moet het zijn, bij de deur van het hoekpand hangt een flink bord. ZENUWARTS staat er onder de naam van de man met wie ik een afspraak heb. Zenuwarts.

Wat zou ik doen als één van mijn oude buurtgenoten met zijn hond langsloopt?

‘Hé, ja, nee, ik was in de buurt. Nee hoor, het gaat hartstikke goed met ons. Ja, ook met Toos en de kinderen. En jullie? Ook lekker bezig?’

En dan maar hopen dat ze niet doorvragen.

Maar het is te koud voor mensen om naar buiten te gaan, en ik heb een muts op mijn kop en de kraag van mijn winterjas staat omhoog. Geen hond die me zo herkent.

Ik hoor een zoemertje, de voordeur springt open. Ik stap naar binnen. Meneer L. houdt praktijk in een typisch Amsterdam-Zuid-huis, met een smalle hoge gang en een steile trap waarop een versleten Perzische loper ligt. De gang leidt naar een keukentje met uitzicht op een binnentuintje. Rechts van de gang zie ik twee deuren. De

eerste naar de voorkamer staat open, de lichte ruimte is als een wachtkamer ingericht. Op de verwarming een stapeltje tijdschriften, een exemplaar van *Arts en Auto* ligt bovenop.

Ik hoef niet lang te wachten, want de kamer-en-suite-deuren gaan al open en een man van een jaar of zestig vraagt of ik verder wil komen. Meneer L. ziet eruit als een psychiater. Gereserveerd vriendelijk en intelligent.

Ik kijk rond. Ik had gehoopt op een Sigmund Freud-achtige kamer met veel boeken, een paar uit de kluiten gegroeide vetplanten, een eikenhouten bureau en een doorgezakte divan met daarnaast een rotan bijzettafeltje met een doos tissues op het glazen bovenblad. Helaas, deze achterkamer lijkt meer op een Oost-Duits kantoor van een gepensioneerde Stasi-agent. Vaalbruine vloerbedekking, twee lage stoelen en een tafel waarop een fax-apparaat en twee glazen met water staan. Geen tissue-doos te bekennen.

De heer L. gaat zitten en gebaart mij dat ook te doen.
'Zo, meneer Ragas, wat kan ik voor u doen?'

De afgelopen weken heb ik mezelf die vraag ook al regelmatig gesteld. Wat verwacht ik precies van dit gesprek?

'Meneer L., dat weet ik niet zo goed. Ik hoop dat eigenlijk van u te horen.'

'Zijn er specifieke klachten waardoor u het nodig vond om een afspraak met mij te maken?'

'Nou, ik slaap de laatste tijd slecht. Midden in de nacht word ik wakker en dan kan ik niet meer in slaap komen. Alsof er in mijn lijf een dieselmotor aanstaat die niet van ophouden weet.'

‘Maakt u zich ergens zorgen over?’

‘Nee, nou ja, eigenlijk wel. Ik voel een onrust in mijn lijf die ik niet kan plaatsen.’

Meneer L. kijkt me aan, zonder enige vorm van bevestiging of coach-achtige uitdrukking.

‘Nu onze kinderen wat ouder zijn, is er weer tijd voor reflectie en groei. Ik merk dat ik eigenlijk niet weet wat ik met mijn leven aan moet. Soms heb ik zelfs het idee dat ik mij verveel. Wat ik vreemd vind, want mijn leven is allesbehalve saai. Maar zo ervaar ik het toch.’

‘Voelt u zich schuldig over dat gevoel?’

‘Nou, het voelt nogal verwend, ja.’ Ik neem een slok water.

Meneer L. kijkt me afwachtend aan.

‘Wel weet ik dat ik niets wil veranderen aan mijn huwelijk,’ vervolg ik, ‘dat ervaar ik als bovenmatig prettig. Al weet ik niet of mijn vrouw daar net zo over denkt. Zij wordt steeds slanker en ik steeds dikker.’ Ik zet het glas terug op de lage tafel. ‘Huwelijken in mijn omgeving sneuvelen bij bosjes, het is een slagveld. Mijn vrouw slaapt als een konijntje, terwijl ik in de stilte van de nacht lig te draaien in mijn bed. Als ik dan uiteindelijk rond zes uur in slaap val, gaat een halfuur later alweer de wekker. Soms heb ik het gevoel dat ik wil huilen zonder dat ik precies begrijp waarom. Weet u, het lijkt soms allemaal zo ontzettend doelloos.’

‘Is dat erg dan?’

‘Hoe bedoelt u? Ja, natuurlijk is dat erg,’ zeg ik wat geïrriteerd.

‘Volgens sommige mensen is het doel van het leven nu juist de doelloosheid ervan.’

‘Zoiets schreef Nescio toch?’

‘Ach, ja *Titaantjes*, over aardige jongens die weinig *deeën* behalve praten, roken, drinken en boeken lezen. U leest, meneer Ragas?’

‘Nou, ik praat en drink meer dan dat ik lees. Dat ik dat boek redelijk ken is hoogst toevallig, vrees ik. Laten we er vooral geen *Ken uw klassiekers* van maken, want dan val ik gruwelijk door de mand.’

‘Maar *Titaantjes* is u wel bijgebleven.’

‘Het was het favoriete boek van mijn lievelingsoom. Toen hij een paar jaar geleden stierf ben ik het gaan lezen en het is me bijgebleven.’

‘Waar gaat het over, volgens u?’

Ik kijk de arts aan en vraag me af wat dit in godsnaam met mij te maken heeft. We zitten hier toch niet op een leesclubje?

‘Nou, *Titaantjes* gaat volgens mij over jongens die groots en meeslepend willen leven, maar hun dromen verzanden in het burgermansbestaan. De volwassenheid blijkt een zompig moeras waarin ze wegzakken of zelfs verzuipen. Het zijn mannen die jongetjes willen blijven, net als Peter Pan.’

‘Ja, ja het Pan-complex avant la lettre,’ merkt mijn arts opgewekt op.

‘Ze zijn doodsbang voor een middelmatig leven. Maar het moet toch mogelijk zijn om, ongeacht je leeftijd, te blijven groeien in plaats van stil te staan?’

‘Ja, dat zou je zeggen, hè. Vindt u stilstaan vervelend?’ vraagt meneer L.

‘Ik word onrustig van stilstand.’

Het is even stil.

‘Meneer Ragas, sport u?’

‘Eh... nauwelijks, ik hou niet zo van dat gezweet. Maar volgens mijn chiropractor is het wel verstandig.’ Omdat ik vermoed dat de volgende vraag zal zijn waarom ik bij een chiropractor ‘loop’, geef ik alvast meteen maar het antwoord. ‘Ik heb de laatste tijd last van mijn onderrug en ik denk dat mijn lichaam daarmee wil aangeven dat iets niet helemaal goed gaat in mijn leven.’

‘Zou uw rugpijn ook een logische fysieke oorzaak kunnen hebben?’

‘Ja, natuurlijk kan dat. Ik zit veel.’

‘Hoe is het met de cocaïne?’

Het valt even stil in de kamer. Ik kijk de zenuwarts aan, maar kan wederom niets van zijn gezicht aflezen. Meneer L. heeft een opgeruimd *deadpan face*.

Ik weet van mezelf dat ik geen wintersporter ben, maar blijkbaar zijn mijn symptoombeschrijvingen genoeg om het gebruik van de witte motor te vermoeden.

‘Nee, ik gebruik geen coke. Maar van uw vraag word ik toch wat ongemakkelijk. Blijkbaar maak ik bij u de indruk dat ik verslaafd ben?’

‘Het is een veelgebruikte zelfmedicatie in uw creatieve wereld.’

Ik vraag me af welke collega’s hij allemaal al over de vloer heeft gehad, maar stel de vraag niet.

Het gesprek gaat verder over mijn werk, mijn vrienden, en het lijkt eerder op een sollicitatiegesprek dan een intake bij een psychiater.

Er gaat een belletje in de gang. Meneer L. drukt op een kastje dat onder zijn stoel ligt.

Dan staart hij naar de binnentuin, hij lijkt na te denken. Zou hij nu met een diagnose komen?

‘Meneer Ragas, u vertelde me net dat u ook schrijft.’

‘Ja,’ antwoord ik, ‘op dit moment ben ik bezig aan een nieuw boek, ik ben bijna klaar.’

‘Waar gaat uw boek over?’

‘Eh... het gaat over mijn leven. Over het leven van een onrustige veertiger.’

Meneer L. knikt instemmend. ‘Meneer Ragas, als u straks klaar bent met schrijven, dan kan uw boek u mogelijk helpen om uw eigen denk- en gedragspatronen te herkennen.’

Ik kijk hem aan. Dit advies valt me wel wat tegen. Ik kwam hier voor een ragfijne analyse van mijn onderhuidse onrust. Ik had op zijn minst psychoanalyse, medicijnen of een doorverwijzing naar een Zwitsers kuuroord verwacht. In plaats daarvan word ik opgezadeld met een thuiswerkopdracht, een soort doe-het-zelfanalyse.

‘Weet u, volgens de negentiende-eeuwse filosoof Søren Kierkegaard wordt het leven voorwaarts geleefd en achterwaarts begrepen. Maar als u het mij niet kwalijk neemt moeten we het hier voor vandaag helaas bij laten, mijn volgende cliënt wacht. We kunnen nu meteen een nieuwe afspraak maken, of doet u dat liever op een later moment?’

‘Dank u, ik ga eerst maar eens mijn boek afschrijven.’

Ik geef de arts een hand, waarna hij de kamer-en-suite-deuren voor me opent. In de wachtruimte zie ik een wat zware kerel zitten.

Jij mag ook wel wat meer gaan sporten, hoor ik mezelf denken.

Ik knik naar de man en stap gauw de voordeur uit.
Natte sneeuw vlokt uit de hemel en plakt vast aan mijn
gezicht.

Ouwe lul

‘Het leven is een les in leren loslaten,’ roep ik.

‘Ja, prima hoor, maar nu zit ik op de fiets.’

Het is zondagmiddag en mijn vrouw en ik fietsen met ons gezin langs de duinen. De grotere kinderen fietsen voor ons uit en Cato, onze kleinste, peddelt naast mij. Mijn rechterhand ligt op haar schouder, bij een heuvel duw ik haar omhoog, een oud-Hollands duwtje in de rug.

Ik voel de wind langs mijn kop suizen wanneer we naar beneden rollen. Het gezinsleven begint, nu die jongste vier is, wel ergens op te lijken. De kinderen kleden zichzelf aan, poetsen zelf hun tanden, gaan zelfstandig naar de wc en fietsen zo weg op hun eigen fietsje.

Toen we net kinderen kregen, deed ik niets liever dan terugverlangen naar vroeger, naar uitslapen zo lang je wilt, ongecompliceerd vakantie vieren en zorgeloos egocentrisch zijn. Maar de kinderen beginnen inmiddels op kabouters te lijken, ze zijn klein, zelfstandig en reuzegrappig. De Bugaboo-, kinderzitjes-, luierwrapper-, consultatiebureau- en talkpoederhel is voorbij.

Ons leven lijkt steeds meer op het beeld dat ik vroeger in mijn hoofd had van hoe het zou worden. Weekenden worden gevuld met klussen in de tuin, kinderen wegbrengen naar hun sportclubjes en wedstrijden, en zo nu en dan

een borrel. Net als vroeger, althans zoals de weekenden er bij ons thuis aan toe gingen.

Het leven van toen in retrospectief: man, vrouw en drie zoons. Een gezin. Leuk huis, fijne tuin met een paar flinke sparren waar je fantastisch in kunt klimmen. Of het allemaal echt zo zorgeloos was, weet ik eigenlijk niet, het geheugen is heel gemakkelijk te vervreemden van de werkelijkheid.

Tijd kent geen nulpunt, onze waarheid is onderhevig aan de perceptie tijdens dat ene meetmoment, een absolute waarheid van het geheugen bestaat gewoon niet.

Lekker vaag. Niet alles is zo vaag, want het beeld dat ik heb van die sparrenbomen klopt wel, die staan er nog steeds, precies zoals in mijn herinnering.

Huizen worden verbouwd, herinneringen ingekleurd, maar een beetje boom blijft wel wat langer overeind.

We fietsen inmiddels met z'n allen achter elkaar over een prachtige beukenlaan, met in de verte een majestueus landhuis. Het huis kan zo figureren in een magisch-realistisch schilderij van Carel Willink, misschien doet het dat ook wel.

‘Stoppuh,’ roep ik naar de kopploeg.

Het enorme classicistische gebouw staat op een heuvel, geflankeerd door kronkelige paden, een prieeltje, een orangerie en kaarsrechte bomenrijen. In het midden voor het huis, aan de rand van de vijver, staat een reusachtige solitaire beuk. Ondanks het feit dat het volop zomer is, draagt hij amper bladeren.

‘Jongens, wacht even, ik wil iets opzoeken.’

Vanaf mijn iPhone lees ik hardop voor: ‘De beuk op

landgoed Elswout is geplant in 1834 ter gelegenheid van de geboorte van Willem Borski III, de zoon van de toenmalige eigenaar.'

'Die boom is al bijna 200 jaar oud,' zeg ik.

'Die boom heeft helemaal geen bladeren meer,' zegt Fien.

'Maar hij is wel heel mooi,' vindt Leentje. We kijken allemaal naar dat enorme ding dat zichtbaar doodziek is en denken er het onze van.

'Oké, recht zo die gaat,' spoort mijn vrouw ons aan.

Ik kijk nog even om en probeer me het plantmoment, in de eerste helft van de negentiende eeuw, voor te stellen. Een jong gezin dat samen met een tuinman een beukje plant. Ik hoor in mijn hoofd de woorden: 'Boompje groot, plantertje dood.'

We stappen weer op, voorwaarts.

Ik fiets. Man, vrouw en vier kinderen, bijna net als toen ik zelf nog klein was en met mijn ouders naar het strand van Langevelderslag fietste. Het weer is zo zacht dat je het bijna geen weer kunt noemen, als een kasjmieren omslagdoek die je niet voelt, maar waarvan je de warmte wel merkt.

Tooske houdt even in en komt naast me fietsen.

'Wat zei je nou net?'

'Eh, wat? Over die boom?'

'Nee, over het leven.'

'O dat. Nou, eh, het leven is een les in leren loslaten.'

'Ja, ja, een goede oneliner, Bassie, zelf bedacht?'

'Ja, hoezo?' hoor ik mezelf zeggen.

Mijn vrouw reageert niet op mijn opmerking en zegt:

‘Je moet inderdaad niet te veel terugkijken of vasthouden. Je moet loslaten en voorwaarts, hop de paden op, de lanen in.’

Mijn vrouw trapt stevig op haar pedalen en fietst voor me uit.

Soms voelt het alsof ik een cameradrone boven mijn hoofd heb hangen waarmee ik continu naar mezelf zit te kijken. En dan zie ik hoe vaak ik met mijn iPhone in de weer ben, in plaats van in het moment te leven.

Ik ‘zit’ op Facebook om op de hoogte te blijven van waar mijn vrienden, kennissen en collega’s zich mee bezighouden, maar ik spreek met veel van hen te weinig af om écht een deel van hun leven te worden. Zelf post ik weinig, zo min mogelijk eigenlijk. Ik wil vooral gluren naar andere mensen. Het is mijn sociale fetisj.

Soms kom ik bijna in de verleiding om er een wij-zijn-zo’n-ideaal-gezin-foto te posten om mijn aanwezigheid op Facebook te legitimeren. Ik houd me in, maar dat komt ook doordat we geen hond hebben. Een echt Facebook-gezin heeft een hond, een chocoladebruine labradoodle. Ik heb zelf liever een Ierse wolfshond of een beagle, maar het maakt weinig uit wat ik wil, want mevrouw Ragas heeft geen zin in een hond.

Misschien is dit wel hét moment om er weer eens over te beginnen. Samen met Cato zet ik er een tandje bij en fiets achter mijn vrouw aan.

‘Toos, is een hond niet tóch heel leuk?’ zeg ik hijgend.

‘Lieve schat, ik heb al vier kinderen en een man, en dan moet ik ook nog eens voor Bello gaan zorgen? Ik dacht het niet.’

‘Maar jullie hadden vroeger een hond en wij hadden een

hond. Een hond hoort erbij. Onze burens hadden zes bobtails en die hadden zulk lang haar, daar kon je truien van breien.'

'Ja hoor.'

'Ja, en dat deden ze ook. Vraag maar na, mevrouw Van Den B. uit Lisse, dé bobtailtruienbreister van de Bollenstreek. Maar los daarvan, het is hartstikke leuk voor de kinderen.'

'Nou, als het je daar om te doen is, ga dan maar elke dag met Catoo puzzelen, dat vindt ze ook enig.'

Ik kijk opzij. 'Gaan we vanmiddag puzzelen, Catoo?'

Mijn jongste dochter kijkt me verbaasd aan. Volgens mij vindt zij het wel een goed plan.

Oké, eerst maar eens puzzelen en dan over een halfjaartje een nieuwe poging wagen. Nu eerst nog maar eens een beetje doortrappen.

Er is weinig zo mooi als kleine kinderen op een fietsje te zien zitten. Het besef dat ze al zo groot zijn dat ze zichzelf kunnen vervoeren door zelf te trappen en te sturen is magisch.

'Jongens, wachten, nog niet oversteken,' schreeuw ik naar de kopploeg van Sem en Leentje. Ze maken aanstalten om de weg over te steken.